FOTBAL FOTBAL FOTBAL

DE CE N-A AVUT LOC „CURSA DE AGREMENT"?

Pe marginea comportării echipei Dinamo București în turul campionatului

„Dinamo București a cucerit pentru a 4-a oară – consecutiv – titlul de campioană a țării la capătul unei întreceri pasionante, în care nu a renunțat nici un moment să se gîndească la primul loc. Omogenitatea, tactica „à la Internazionale", cu apărare fermă și contraatacuri fulgerătoare, jocul pe extreme și, în general, preocuparea pentru EFICACITATE, fără prea multe artificii și floricele de prisos, iată care sînt – după părerea noastră – atuurile care au adus echipa Dinamo București la titlul de care se bucură pe merit și pentru care îi adresăm cuvenitele felicitări".

Meciul Dinamo — Internazionale a probat evident posibilitățile fotbaliștilor bucureșteni.
În fotografie: apărarea milaneză intervenind la un atac al lui Ene și Pîrcălab

Iubitorii sportului cu balonul rotund din țara noastră, cei care au apreciat în atîtea rînduri spectacolele de bună calitate oferite de fotbaliștii dinamoviști, ca să nu mai vorbim de suporterii echipei din șoseaua Ștefan cel Mare, recitesc desigur, cu plăcere rîndurile de mai sus. Ele au fost scrise de cronicarul sportiv la 28 iunie 1965, după ce Dinamo București (învingînd și pe Petrolul), reușea valoroasa performanță de a cuceri titlul de campioană a țării. Succesul era cu atît mai prețios cu cît fusese obținut la capătul unui finiș de campionat cu adevărat dramatic, în care conducerea a avut-o aproape în permanență Rapid, dar Dinamo, cu o mai justă dozare a efortului, cu dîrzenia-i cunoscută și cu aportul colectiv al tuturor jucătorilor a știut să încline în ultimul moment balanța în favoarea sa, repurtînd o victorie pe cît de spectaculoasă, pe atît de meritată.

Cine putea să presupună, însă, că numai peste cîteva luni (la încheierea turului următorului campionat) frumoasele aprecieri la adresa comportării echipei Dinamo aveau să rămînă doar plăcute amintiri, că deținătorii titlului aveau să se afle undeva în coada clasamentului?... Deși era greu de anticipat o asemenea răsturnare de situație, totuși ea s-a petrecut: la jumătatea campionatului 1965—1966 echipa noastră campioană ocupă locul 11 în clasament, la 10 puncte de lider și cu un avans de numai 3 puncte față de ultima clasată!

Aceiași iubitori ai fotbalului, aceiași suporteri se întreabă: ce s-a întîmplat cu echipa Dinamo București, de ce s-a comportat atît de slab? Au uitat oare Pîrcălab, Nunweiller III, Popa, Gergheli, Frățilă, Haidu și ceilalți dinamoviști să mai joace fotbal?

Iată întrebări la care vom încerca să dăm răspunsuri în rîndurile de mai jos.

Un turneu cu implicații neașteptate

Am subliniat succesul formației dinamoviste în campionatul trecut. Trebuie însă să menționăm că el a fost rezultatul unei maxime concentrări colective, că timp de mai multe etape echipa a trebuit să facă o adevărată risipă de energie fizică și nervoasă pentru a-și atinge obiectivul propus — cîștigarea titlului de campioană. Din discuțiile purtate cu antrenorii, jucătorii și conducătorii secției, a reieșit că folosirea timp de mai mulți ani a acelorași sportivi i-a adus pe aceștia în iunie 1965 într-o stare de evidentă oboseală, accentuată de finalul extenuant al ediției precedente a campionatului. Și poate că aceste solicitări nu ar fi fost atît de resimțite, dacă după bucuria victoriei ar fi urmat o binevenită perioadă de odihnă, de refacere a organismului.

Dar, după o pauză de numai 7 zile, jucătorii și-au reluat pregătirile, urmate de un turneu de două jocuri în R.F. Germană și apoi startul în noul campionat.

Rezultatele bune (3—2 cu München 1860 și 1—1 cu Borussia Dortmund, echipe care se bucură de un frumos renume în fotbalul european), ca și comportarea în general satisfăcătoare în acest turneu au creat în rîndurile jucătorilor, a antrenorilor și chiar a conducerii secției o stare de automulțumire exagerată, de supraestimare a forțelor proprii. Și-a făcut astfel loc ideea că ediția 1965—1966 a campionatului va fi o simplă formalitate pentru echipa Dinamo, că drumul spre titlu va fi doar o simplă „cursă de agrement". Alimentată și de debutul victorios de la Galați (unde știm cît de greu se cîștigă!) această concepție și-a atras și mai mulți aderenți. Jocurile următoare aveau să demonstreze însă fragilitatea acestei aprecieri, să evidențieze cît de simplist au fost privite lucrurile. Și primul „duș rece" nu a întîrziat prea mult: el a venit duminică 22 august, în meciul cu Știința Timișoara, de la București. Căpitanul echipei dinamoviste, internaționalul ION NUNWEILLER, ne spunea cu o urmă de regret: „Toți jucătorii au intrat pe teren cu nasul pe sus, siguri că vor repurta o victoie facilă". Dar, la capătul partidei stupoare în tabăra dinamovistă: înfrîngere cu 3—2!

Era tras astfel primul semnal de alarmă. Nepregătită moralicește, echipa și-a pierdut repede busola, și-a pierdut încrederea în posibilitățile atît de manifest dovedite în campionatele trecute. În locul unei mobilizări colective, a unei voințe dîrze pentru strîngerea rîndurilor, la jucători au apărut deruta, teama de a nu pierde, o accentuată stare nervoasă. Dar greul abia începea: echipa avea în față meciuri și mai dificile decît cel cu Știința Timișoara. În etapa următoare Dinamo avea să cedeze cu 4—1 la Brașov, neputînd rezista dorinței de reabilitare a „stegarilor", după acel 10—1. Acestui nou insucces i s-au adăugat altele: 0—2 cu Rapid, 1—2 cu Dinamo Pitești și astfel după cinci etape campionii aveau o „zestre" de numai 2 puncte (7 goluri înscrise, 13 primite). Ce a mai urmat? Cîteva victorii și meciuri egale, dar și noi înfrîngeri, o comportare mereu oscilatorie, în continuare goluri primite cu mare ușurință în primele minute (ceea ce sporea și mai mult tensiunea printre jucători), greșeli inadmisibile în execuțiile tehnice. Ca urmare, Dinamo a încheiat prima parte a campionatului cu un bilanț nefavorabil: 22 de goluri primite (cît în întreg campionatul trecut!) și numai 20 marcate. Și nici nu ar trebui să ne mire prea mult această situație dacă amintim un fapt simplu, dar semnificativ: înaintașul central Frățilă a înscris în 11 etape un singur gol!

Ca în legenda meșterului Manole...

Firește, comportarea nesatisfăcătoare ca și poziția de loc de invidiat din clasament nu au lăsat impasibili nici pe antrenori și nici conducerea secției. Antrenorii Angelo Niculescu și Traian Ionescu (ultimul de la sfîrșitul lui septembrie) s-au străduit să asigure jucătorilor un proces corespunzător de pregătire, încercînd prin diferite măsuri să aducă din nou echipa pe linia de plutire. Dacă lucrul acesta s-a reușit atît de greu, abia spre sfîrșitul sezonului, faptul își are explicația în rezistența dîrză opusă de unii dintre jucători față de cerințele procesului instructiv-educativ, în superficialitatea cu care aceștia au privit meciurile, în reținerea cu care au participat atît la pregătire cît și la jocuri. Este cazul jucătorilor Petru Emil, Octavian Popescu, Frățilă, Haidu, care nu au depus eforturile cerute la antrenamente, și-au menajat forțele, nu au dat randamentul așteptat în unele meciuri importante. De altfel, trebuie subliniat faptul că printre jucătorii dinamoviști și-au făcut loc tot mai mult în ultima vreme automulțumirea, tendința pentru obținerea pe seama fotbalului a unor avantaje materiale personale primînd în fața preocupării pentru creșterea măiestriei. Ca urmare, o generalizată atitudine de dezinteres, lipsă de pasiune și dăruire sportului preferat. Unii jucători au o optică curioasă în ce privește răspunderea pe care ar trebui să și-o asume în timpul jocurilor: ei consideră că numai antrenorii sînt aceia care poartă vina eșecurilor. Așa gîndesc, din păcate, de multe ori Pîrcălab, Haidu, Frățilă, Uțu, Ivan, Popescu, Petru.

Echipa Dinamo era cunoscută ca un colectiv închegat, unit, cu relații prietenești între componenții ei. Dar iată că, în fața dificultăților apărute în sezonul trecut, cînd se impunea cel mai mult manifestarea unității, în cadrul formației au ieșit la iveală lacune nebănuite: disensiuni, discuții neprincipiale între jucători (Nunweiller IV, Ghergheli, Ivan, Petru) lipsă de colaborare, reproșuri reciproce. Este adevărat, apărarea, altădată punctul forte al formației, s-a dovedit în toamnă deficitară, contribuind la instaurarea unei stări de neîncredere în posibilitățile echipei de a obține rezultate favorabile. Din păcate, nici atacul nu și-a făcut datoria. Au fost însă multe ocaziile cînd atacanții și apărătorii s-au „acuzat" reciproc chiar în timpul meciurilor, imputîndu-și cu voce tare greșelile.

Dar, se mai poate aminti și despre alt fel de manifestări, grave prin aceea că au anulat rezultatele și roadele obținute cu greu după ore întregi de antrenamente. Ca în legenda meșterului Manole: **ceea ce se cîștiga ziua la pregătire se năruia noaptea!** Este vorba de irosirea timpului de odihnă în petreceri îndelungate, în „spectacole nocturne", numeroși jucători dinamoviști semnînd „condica de prezență", la acest capitol: Petru Emil, Ivan, Uțu, Pîrcălab, Haidu, Popescu. Tot ca abateri grave de la disciplină mai pot fi menționate și absențele nemotivate de la program ale lui Pîrcălab și Petru Emil.

Fără îndoială, multe din lipsurile amintite mai sus ar fi fost, probabil, evitate dacă antrenorii ar fi manifestat mai multă exigență în desfășurarea procesului instructiv-educativ, în supravegherea atentă, plină de grijă, a comportării sportivilor, dacă ar fi luat măsuri prompte și exemplare împotriva jucătorilor care au avut abateri de la disciplină. De asemenea, în cadrul echipei nu există încă o puternică opinie de masă împotriva celor care comit greșeli, iar antrenorii nu au făcut totul pentru a o stimula.

Vorbind despre pregătire, este adevărat că nu întotdeauna antrenorii au avut posibilitatea să exercite o influență continuă asupra întregului lot de care dispuneau, deoarece în mai multe rînduri echipa a fost fragmentată, unii dintre jucători aflîndu-se în pregătire la lotul reprezentativ pentru meciurile din cadrul preliminariilor campionatului mondial, alții — la lotul olimpic, iar o parte la club. Cînd se întorceau la club jucătorii aveau — în mod obiectiv — un nivel diferit de pregătire, fapt ce solicita eforturi suplimentare pentru realizarea unui echilibru al posibilităților componenților echipei. În plus, de cele mai multe ori jucătorii selecționați în loturi republicane (chiar și acei care aveau o bună comportare în meciurile internaționale) se lăsau foarte greu convinși că trebuie să muncească la fel de susținut și în partidele de campionat. Nu o dată Pîrcălab, Ghergheli și Frățilă s-au comportat slab în meciurile interne, după ce evoluaseră bine în confruntări internaționale.

Și totuși...

...Și totuși, vorbind despre comportarea echipei noastre campioane în sezonul de toamnă nu putem să nu subliniem că, timid la început, dar apoi din ce în ce mai evident, fotbaliștii dinamoviști au arătat (mai ales în finalul turului și în cele două jocuri cu faimoasa Internazionale) că au depășit perioada critică, au făcut jocuri apropiate de valoarea care i-a consacrat. Aceeași echipă, cu aceiași jucători (dar cu o atitudine mult schimbată în bine față de îndeplinirea programului de pregătire, cu mai multă voință și hotărîre) a practicat un joc constructiv, dinamic, ofensiv și eficace, și-a îmbunătățit considerabil omogenitatea, sportivii într-ajutorîndu-se și acționînd colectiv. Faptul că la un moment dat se aflau într-o postură de-a dreptul jenantă pentru o echipă campioană, pe un loc în clasament pe care nu l-au avut niciodată în vreun alt campionat, a avut darul să-i trezească pe fotbaliștii dinamoviști, să-i aducă la realitate. Treptat-treptat, ca urmare a măsurilor adoptate pentru redresare, a atenției sporite a secției și a conducerii clubului pentru soarta echipei, s-a observat o participare conștientă a jucătorilor la procesul instructiv-educativ, a existat o mobilizare a întregului colectiv pentru o comportare cît mai bună, a crescut simțul de răspundere atît la antrenamente cît și în meciurile oficiale. Așa a fost posibil ca evoluția din unele meciuri să amintească de o echipă Dinamo din zilele ei bune, comportarea și victoria înregistrată la București în meciul cu Internazionale (desfășurat în cadrul „C.C.E."), ca și partida retur de pe San Siro din Milano au constituit o încununare meritată a eforturilor, a energiei fizice și nervoase cheltuită la cea mai înaltă tensiune pentru depășirea unei perioade atît de dificile. Ghergheli, Popa, Pîrcălab și colegii lor au demonstrat adevăratele lor posibilități, au arătat că atunci cînd preocuparea pentru fotbal se bucură de atenția cuvenită apar și rezultate corespunzătoare.

În dorința de a găsi răspuns la atîtea întrebări care-i frămîntă pe iubitorii fotbalului în legătură cu comportarea echipei noastre campioane, am discutat cu mulți din factorii care, într-o măsură mai mare sau mai mică, au influențat — negativ sau pozitiv — randamentul, evoluția formației din șoseaua Ștefan cel Mare: jucători, antrenori, membri ai consiliului clubului sau conducerii secției de fotbal. Cu toții erau afectați de rezultatele nesatisfăcătoare din tur ale echipei, de slăbiciunile manifestate în toamna trecută în rîndurile componenților formației. Ne-au vorbit despre această perioadă ca de un vis urît.

Bine ar fi, într-adevăr, ca toate acestea să rămînă doar o amintire. Pentru aceasta, însă, se impun cîteva măsuri și ele trebuie luate și urmărite cu perseverență de toți cei de a căror muncă depinde activitatea viitoare a fotbaliștilor dinamoviști. Pornind de la ceea ce s-a cîștigat în direcția redresării echipei, antrenorii trebuie să stabilească pentru perioada următoare o judicioasă dozare a efortului în cadrul pregătirilor pentru retur, cu accent pe individualizare, să îndrumeze în permanență activitatea jucătorilor și în afara terenului de joc, să fie exigenți cu acei care se abat de la disciplină, indiferent cine sînt aceștia, să ia în mod consecvent măsuri pentru îndreptarea lipsurilor ce se ivesc. Federația de specialitate poate și trebuie să-și aducă și ea o mai mare contribuție la bunul mers al treburilor la această echipă valoroasă a fotbalului nostru și bine ar fi fost dacă s-ar fi sesizat mai din vreme de declinul și impasul formației Dinamo, luînd la vreme măsurile corespunzătoare. De asemenea, bine ar fi dacă federația de fotbal ar sprijini măsurile disciplinare luate la club (dar nu așa ca anul trecut cînd un jucător sancționat de conducerea clubului pentru abateri a fost chemat la pregătirile comune ale lotului, anulîndu-se total efectul educativ al măsurilor disciplinare și dîndu-se astfel „apă la moară" celor certați cu conduita sportivă).

Conducerea clubului Dinamo are datoria să privească cu toată seriozitatea problema „schimbului de mîine", întreprinzînd măsuri mai ales în direcția întăririi și perfecționării procesului instructiv-educativ al copiilor și juniorilor, astfel ca din pepiniera proprie să se ridice, să fie pregătiți cu grijă și promovați cu curaj viitorii jucători talentați. Juniori ca Dumitrache, Iordache, Florea, Iorgulescu, Profir și Velicu posedă bune calități fizico-tehnice, au perspective frumoase de afirmare.

Pînă la reluarea campionatului mai sînt multe săptămîni. Iubitorii fotbalului numără însă zilele cu înfrigurare, gîndindu-se la echipa lor favorită, făcînd socoteli, calcule. Printre aceștia și numeroșii suporteri ai echipei Dinamo București. Ce le vor rezerva lor ca și fotbalului nostru jucătorii formației campioane? La această întrebare, firește, nu noi trebuie să dăm răspuns. Îi putem însă informa pe cititorii noștri că în cadrul echipei Dinamo lipsurile manifestate în tur au fost analizate cu multă seriozitate, iar jucătorii sînt hotărîți să depună toate strădaniile la antrenamente, așteaptă cu încredere în capacitatea lor reînceperea campionatului, noul sezon competițional.

Există așadar premise să privim cu optimism viitoarea evoluție a echipei Dinamo București. Rezultatele viitoare vor confirma oare acest optimism? Depinde în primul rînd de... echipa Dinamo!

C. MACOVEI
C. COMARNISCHI